

Warszawa, 19 lipca 2017 r.

Opinia

do ustawy – Prawo wodne (druk nr 565)

I. Cel i przedmiot ustawy

Ustawa zastępuje obowiązującą ustawę z dnia 18 lipca 2011 r. – Prawo wodne (Dz. U. z 2016 r. poz. 1948, z późn. zm.), która reguluje gospodarowanie wodami, w tym kształtowanie i ochronę zasobów wodnych, korzystanie z wód oraz zarządzanie zasobami wodnymi, sprawy własności wód oraz gruntów pokrytych wodami, a także zasady gospodarowania tymi składnikami w odniesieniu do majątku Skarbu Państwa.

W uzasadnieniu projektu wskazano, że zasadność opracowania nowego aktu normatywnego podyktowana jest koniecznością stworzenia nowego, efektywnego systemu finansowania gospodarki wodnej oraz bodźców finansowych, kształtujących potrzeby wodne społeczeństwa i gospodarki, opartych na odpłatności za usługi wodne przekraczających zakres zwykłego lub powszechnego korzystania z wód. Regulacja taka stanowić ma warunek korzystania ze środków pochodzących z programów operacyjnych Unii Europejskiej na lata 2014-2020, który zostanie spełniony w wyniku pełnej implementacji Dyrektywy 2000/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2000 r. ustanawiającej ramy wspólnotowego działania w dziedzinie polityki wodnej, zwanej dalej „Ramową Dyrektywą Wodną”.

Mając na względzie realizację postanowień Ramowej Dyrektywy Wodnej ustawa ma na celu wdrożenie przejrzystych, efektywnych i spójnych ram prawnych oraz wprowadzenie rozwiązań normatywnych w zakresie określenia rodzajów wód, korzystania z nich, celów i zasad ich ochrony, w tym również oczyszczania ścieków komunalnych oraz ustanowienia katalogu usług wodnych.

Ponadto w celu realizacji Dyrektywy Rady 91/676/EWG z dnia 12 grudnia 1991 r. dotyczącej ochrony wód przed zanieczyszczeniami powodowanymi przez azotany pochodzenia rolniczego ustawa zawiera przepisy zobowiązujące gospodarstwa rolne, pod rygorem nałożenia opłaty, do określonych działań związanych z przechowywaniem nawozów naturalnych, prowadzenia dokumentacji w tym zakresie oraz realizacji programu działań dotyczących środków i sposobów postępowania w zakresie praktyki rolniczej związanej z procesami nawożenia w gospodarstwach rolnych. W celu zmniejszenia zanieczyszczenia wód azotanami minister właściwy do spraw gospodarki wodnej w uzgodnieniu z ministrem właściwym do spraw rolnictwa opracowuje program działań.

Niezależnie od powyższego przedmiotowa ustawa zawiera szereg regulacji funkcjonujących w obowiązującej ustawie i jednocześnie wprowadza do porządku prawnego wiele zasadniczych zmian.

Ustawa dokonuje zmiany systemu zarządzania zasobami wodnymi przewidując zastąpienie dotychczasowych organów właściwych w sprawach gospodarki wodnej jednym podmiotem, jakim ma być Państwowe Gospodarstwo Wodne Wody Polskie, zwane dalej „Wody Polskie”. Podmiot ten ma realizować politykę zlewniową gospodarowania wodami na każdym poziomie zlewni, regionu wodnego oraz dorzecza.

W myśl ustawy Wody Polskie są państwową osobą prawną w rozumieniu art. 9 pkt 14 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych. W skład Wód Polskich wchodzi następujące jednostki organizacyjne:

- 1) Krajowy Zarząd Gospodarki Wodnej z siedzibą w Warszawie;
- 2) regionalne zarządy gospodarki wodnej z siedzibami w Białymstoku, Gdańsku, Gliwicach, Krakowie, Lublinie, Poznaniu, Rzeszowie, Szczecinie, Warszawie i we Wrocławiu;
- 3) zarządy zlewni;
- 4) nadzory wodne.

Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej ma nadać Wodom Polskim, w drodze rozporządzenia, statut określający strukturę i organizację Wód Polskich, uwzględniając zakres zadań jednostek organizacyjnych Wód Polskich i ich obszar działania, potrzebę racjonalnego wykorzystania środków publicznych oraz podział hydrograficzny kraju.

Ustawa zawiera regulacje dotyczące zarządzania ryzykiem przeciwpowodziowym oraz przeciwdziałania skutkom suszy, a także przepisy normujące budownictwo i melioracje wodne.

Ponadto w ustawie pozostawiono dotychczasowe służby państwowe, to jest państwową służbę hydrologiczno-meteorologiczną, państwową służbę hydrogeologiczną oraz państwową służbę do spraw bezpieczeństwa budowli piętrzących. Służby państwowe będą finansowane ze środków Wód Polskich.

Ustawa reguluje także kwestie zgody wodnoprawnej, która jest udzielana przez wydanie pozwolenia wodnoprawnego, przyjęcie zgłoszenia wodnoprawnego, wydanie oceny wodnoprawnej, określając zakres przedmiotowy każdej z wymienionych czynności, wraz z trybem ubiegania się o pozwolenie wodnoprawne oraz wymogami poszczególnych operatów wodnoprawnych. Za zgodę wodnoprawną ustawa uznaje również wydanie decyzji w przedmiocie zwolnienia z niektórych zakazów obowiązujących na obszarach szczególnego zagrożenia powodzią, związanych z ruchem pojazdów po wodach powierzchniowych oraz gruntach pokrytych wodami lub związanych z ochroną wałów przeciwpowodziowych.

Przepisy działu X zawierają regulacje dotyczące spółek wodnych i związków wałowych, które zasadniczo utrzymując w mocy dotychczasowe rozwiązania, nieznacznie je modyfikują.

Jedną z istotnych modyfikacji obowiązujących dotychczas regulacji ustawy – Prawo wodne są przepisy określające gospodarowanie mieniem Skarbu Państwa zawarte w dziale VI ustawy. W świetle przyjętych rozwiązań prawa właścicielskie w stosunku do wód publicznych stanowiących własność Skarbu Państwa będą wykonywać:

- 1) Wody Polskie – w stosunku do śródlądowych wód płynących oraz wód podziemnych, z wyłączeniem śródlądowych dróg wodnych o szczególnym znaczeniu transportowym;
- 2) minister właściwy do spraw gospodarki morskiej – w stosunku do wód morza terytorialnego oraz morskich wód wewnętrznych;
- 3) minister właściwy do spraw żeglugi śródlądowej – w stosunku do śródlądowych dróg wodnych o szczególnym znaczeniu transportowym.

Przepisy tego działu określają ponadto zasady gospodarki finansowej Wód Polskich, regulacje szczególne dotyczące gospodarowania mieniem Skarbu Państwa oraz instrumenty ekonomiczne w gospodarowaniu wodami, którymi są głównie opłaty za usługi wodne, opłaty podwyższone, a także należności za korzystanie ze śródlądowych dróg wodnych oraz urządzeń wodnych stanowiących własność Skarbu Państwa oraz wpływy z tytułu

rozporządzenia nieruchomościami pokrytymi wodami, niebędącymi mieniem Skarbu Państwa oddanym w użytkowanie w celu prowadzenia określonych przedsięwzięć oraz umów dotyczących rybactwa śródlądowego.

W myśl ustawy wysokość opłaty stałej za:

- 1) pobór wód podziemnych,
- 2) pobór wód powierzchniowych,
- 3) odprowadzanie do wód:
 - a) wód opadowych lub roztopowych ujętych w otwarte lub zamknięte systemy kanalizacji deszczowej służące do odprowadzania opadów atmosferycznych albo systemy kanalizacji zbiorczej w granicach administracyjnych miast,
 - b) wód pochodzących z odwodnienia gruntów w granicach administracyjnych miast,
- 4) wprowadzanie ścieków do wód lub do ziemi

– będą ustalały Wody Polskie oraz przekazywały podmiotom obowiązującym do ponoszenia opłat za usługi wodne w formie informacji rocznej, zawierającej także sposób obliczenia tej opłaty.

Analogicznie jak w dotychczas obowiązującej ustawie opiniowana ustawa zawiera przepisy karne oraz przepisy dotyczące odpowiedzialności odszkodowawczej.

Ustawa zawiera także szereg przepisów przejściowych i dostosowujących. W celu przeprowadzenia procesu utworzenia i organizacji Wód Polskich minister właściwy do spraw gospodarki wodnej powoła pełnomocnika do spraw organizacji Wód Polskich. Pełnomocnik będzie także wykonywał określone w ustawie zadania i kompetencje Prezesa Wód Polskich do czasu powołania Prezesa Wód Polskich, nie dłużej jednak niż przez okres 6 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy.

Krajowy Zarząd Gospodarki Wodnej oraz regionalne zarządy gospodarki wodnej będące państwowymi jednostkami budżetowymi, z dniem wejścia w życie ustawy staną się jednostkami organizacyjnymi Wód Polskich. Prawidłowe i terminowe przeprowadzenie procesu włączenia Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej oraz regionalnych zarządów gospodarki wodnej do Wód Polskich będzie zadaniem pełnomocnika i obejmie w szczególności:

- 1) sporządzenie szczegółowego harmonogramu procesu włączenia Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej oraz regionalnych zarządów gospodarki wodnej do Wód Polskich, w uzgodnieniu z ministrem właściwym do spraw gospodarki wodnej;

- 2) oszacowanie kosztów czynności, o których mowa w pkt 1, i opracowanie preliminarza wydatków;
- 3) realizację budżetu państwa w okresie włączania;
- 4) powiadomienie właściwego banku;
- 5) przeprowadzenie inwentaryzacji aktywów i pasywów zgodnie z przepisami ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości;
- 6) sporządzenie bilansu zamknięcia na dzień zakończenia czynności.

Przedmiotowa ustawa przewiduje także wprowadzenie zmian w ustawie z dnia:

- 1) 26 marca 1982 r. o scalaniu i wymianie gruntów;
- 2) 18 kwietnia 1985 r. o rybactwie śródlądowym;
- 3) 17 maja 1989 r. – Prawo geodezyjne i kartograficzne;
- 4) 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych;
- 5) 21 marca 1991 r. o obszarach morskich Rzeczypospolitej Polskiej i administracji morskiej;
- 6) 20 lipca 1991 r. o Inspekcji Ochrony Środowiska;
- 7) 19 października 1991 r. o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa;
- 8) 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych;
- 9) 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne;
- 10) 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami;
- 11) 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej;
- 12) 5 czerwca 1998 r. o samorządzie województwa;
- 13) 21 grudnia 2000 r. o żegludze śródlądowej;
- 14) 11 sierpnia 2001 r. o szczególnych zasadach odbudowy, remontów i rozbiórek obiektów budowlanych zniszczonych lub uszkodzonych w wyniku działania żywiołu;
- 15) 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska;
- 16) 7 czerwca 2001 r. o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków;
- 17) 6 lipca 2001 r. o zachowaniu narodowego charakteru strategicznych zasobów materialnych kraju;
- 18) 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym;
- 19) 28 marca 2003 r. o transporcie kolejowym;
- 20) 10 kwietnia 2003 r. o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych;

- 21) 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody;
- 22) 20 kwietnia 2004 r. o Narodowym Planie Rozwoju;
- 23) 22 października 2004 r. o jednostkach doradztwa rolniczego;
- 24) 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej;
- 25) 13 kwietnia 2007 r. o zapobieganiu szkodom w środowisku i ich naprawie;
- 26) 26 kwietnia 2007 r. o zarządzaniu kryzysowym;
- 27) 10 lipca 2007 r. o nawozach i nawożeniu;
- 28) 7 września 2007 r. o funkcjonowaniu górnictwa węgla kamiennego;
- 29) 10 lipca 2008 r. o odpadach wydobywczych;
- 30) 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko;
- 31) 23 stycznia 2009 r. o wojewodzie i organach administracji rządowej w województwie;
- 32) 12 lutego 2009 r. o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie lotnisk użytku publicznego;
- 33) 24 kwietnia 2009 r. o inwestycjach w zakresie terminalu regazyfikacyjnego skroplonego gazu ziemnego w Świnoujściu;
- 34) 4 marca 2010 r. o infrastrukturze informacji przestrzennej;
- 35) 7 maja 2010 r. o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych;
- 36) 8 lipca 2010 r. o szczególnych zasadach przygotowania do realizacji inwestycji w zakresie budowli przeciwpowodziowych;
- 37) 9 czerwca 2011 r. – Prawo geologiczne i górnicze;
- 38) 29 czerwca 2011 r. o przygotowaniu i realizacji inwestycji w zakresie obiektów energetyki jądrowej oraz inwestycji towarzyszących;
- 39) 18 sierpnia 2011 r. o bezpieczeństwie osób przebywających na obszarach wodnych;
- 40) 16 września 2011 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z usuwaniem skutków powodzi;
- 41) 14 grudnia 2012 r. o odpadach;
- 42) 28 listopada 2014 r. o uchyleniu ustawy o ustanowieniu programu wieloletniego „Program dla Odry 2006”;
- 43) 24 lipca 2015 r. o przygotowaniu i realizacji strategicznych inwestycji w zakresie sieci przesyłowych;
- 44) 9 października 2015 r. o rewitalizacji;

45) 16 grudnia 2016 r. o zmianie niektórych ustaw w celu poprawy otoczenia prawnego przedsiębiorców.

Ustawa ma wejść w życie z dniem 1 stycznia 2018 r., z wyjątkiem między innymi przepisów dotyczących ochrony wód przed zanieczyszczeniem azotanami pochodzącymi ze źródeł rolniczych, wprowadzających zmiany w ustawie o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków oraz umożliwiających Prezesowi Rady Ministrów, w celu wykonania przepisów ustawy, przeniesienie planowanych dochodów i wydatków budżetowych. Przepisy te mają wejść w życie z dniem następującym po dniu ogłoszenia.

Z dniem 31 grudnia 2017 r. mają wejść w życie przepisy, w myśl których Prezes Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej oraz minister właściwy do spraw żeglugi śródlądowej podpisują protokoły zdawczo-odbiorcze dotyczące przejęcia przez tego ministra uprawnień właścicielskich do składników mienia ruchomego o szczególnym znaczeniu transportowym.

Z dniem 1 stycznia 2019 r. mają wejść w życie przepisy wprowadzające zmiany w ustawie z dnia 16 grudnia 2016 r. o zmianie niektórych ustaw w celu poprawy otoczenia prawnego przedsiębiorców.

Z dniem 1 stycznia 2020 r. mają wejść w życie przepisy, które określają górne jednostkowe stawki opłat za określone usługi wodne.

Ponadto z dniem 1 stycznia 2021 r. wejdą w życie między innymi przepisy nakładające na podmiot korzystający z usług wodnych dokonujący poboru wód powierzchniowych lub podziemnych w ramach usług wodnych obowiązek stosowania przyrządów pomiarowych umożliwiających pomiar ilości pobranych wód.

II. Przebieg prac legislacyjnych

Sejm uchwalił ustawę na 46. posiedzeniu w efekcie rozpatrzenia rządowego projektu ustawy – Prawo wodne (druk nr 1529).

Pierwsze czytanie projektu odbyło się 25 maja 2017 r. na posiedzeniu Sejmu. Projekt został skierowany do dalszych prac do Komisji Finansów Publicznych, Komisji Gospodarki Morskiej i Żeglugi Śródlądowej, Komisji Ochrony Środowiska, Zasobów Naturalnych i Leśnictwa oraz Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi. Następnie był przedmiotem prac podkomisji nadzwyczajnej do rozpatrzenia rządowego projektu ustawy – Prawo wodne. Efekt

tej pracy został zawarty w sprawozdaniu wymienionych Komisji (druk nr 1679). Do projektu zostały wprowadzone zmiany merytoryczne (nieodbiegające od meritum przedłożenia) oraz zmiany o charakterze legislacyjnym i redakcyjnym.

W trakcie drugiego czytania na posiedzeniu Sejmu 5 lipca 2017 r. zgłoszono 65 poprawek i w związku z tym projekt został przekazany do wymienionych Komisji w celu przedstawienia dodatkowego sprawozdania (druk numer 1679-A).

Podczas głosowania w dniu 18 lipca 2017 r. poparcie uzyskała między innymi poprawka:

- 1) ustanawiająca na obszarze dorzecza Wisły region wodny Narwi oraz powiązana z nią poprawka wprowadzająca regionalny zarząd gospodarki wodnej z siedzibą w Białymstoku;
- 2) zapewniająca ochronę przeciwpowodziową na całym obszarze wód publicznych;
- 3) przesuwająca wymóg stosowania przyrządów pomiarowych umożliwiających pomiar ilości pobranej wody oraz ilości ścieków wprowadzanych do wód lub do ziemi z 1 stycznia 2020 r. na 1 stycznia 2021 r.

Nie uzyskały poparcia między innymi poprawki, które miały na celu:

- 1) zmianę wysokości opłaty między innymi za stosowanie nawozów niezgodnie z określonymi przepisami, stawki opłaty rocznej za użytkowanie 1 m² gruntu, górnych jednostkowych opłat za usługi wodne;
- 2) wprowadzenie regulacji mającej na celu wyłanianie między innymi kandydata na stanowisko Prezesa Wód Polskich, Zastępców Prezesa Wód Polskich, dyrektora oraz zastępców dyrektora regionalnego zarządu, dyrektora zarządu zlewni oraz jego zastępców, drodze konkursu.

Za przyjęciem projektu ustawy opowiedziało się 233 posłów, 210 było przeciw, 1 z posłów wstrzymał się od głosu.

III. Uwagi

- 1) Ustawa zawiera szereg przepisów upoważniających wojewodę do wydawania aktów prawa miejscowego. W kilku z takich upoważnień, podmiotem uczestniczącym w wydaniu aktu prawa miejscowego mają być Wody Polskie. Na przykład, zgodnie z art. 135 ust. 4, strefy ochronne obejmujące teren ochrony bezpośredniej i teren ochrony pośredniej ustanawia wojewoda w drodze aktu prawa miejscowego,

po uzgodnieniu z Wodami Polskimi. Z kolei na podstawie art. 141 ustawy, wojewoda ustanawia obszar ochronny, w drodze aktu prawa miejscowego, na wniosek Wód Polskich. Podobnie, na wniosek Wód Polskich, wprowadzane być mają w drodze aktu prawa miejscowego: czasowe odstępstwo od podejmowania działań doraźnych (art. 162) oraz plan utrzymania wód (art. 327).

Taka konstrukcja przepisów upoważniających do wydawania aktów prawa miejscowego, w której zakłada się współuczestniczenie w ich wydaniu Wód Polskich, może być uznana za sprzeczną z art. 94 Konstytucji RP. Przepis ten stanowi bowiem, że akty prawa miejscowego ustanawiają organy samorządu terytorialnego oraz terenowe organy administracji rządowej, natomiast Wody Polskie, mające status państwowej osoby prawnej, nie należą do żadnej z tych dwóch kategorii.

Aby uniknąć tego rodzaju zarzutów, należałoby rozważyć zastąpienie proponowanych w ustawie form współuczestniczenia Wód Polskich w wydawaniu aktów prawa miejscowego, wymogiem zasięgnięcia opinii tego podmiotu przed wydaniem aktu.

- 2) W myśl art. 469 ust. 1 ustawy, prawo dochodzenia roszczeń o naprawienie szkód innych niż szkody wynikłe z trwałego i naturalnego zajęcia gruntu przez wody, powstałych w szczególności w związku z wykonywaniem pozwolenia wodnoprawnego albo dokonaniem zgłoszenia wodnoprawnego, obejmuje wyłącznie szkodę rzeczywiście poniesioną.

Art. 186 ust. 2 obowiązującej ustawy z dnia 18 lipca 2001 r. Prawo wodne stanowi, że naprawienie szkody, o której mowa w ust. 1, obejmuje pokrycie strat poniesionych przez poszkodowanego.

Dotychczasowa regulacja jest spójna z art. 361 § 2 Kodeksu cywilnego, w świetle którego, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono.

Użyte w nowej ustawie określenie „szkoda rzeczywiście poniesiona” abstrahuje od kodeksowego rozumienia szkody jako poniesionej straty (*damnum emergens*) oraz nie uzyskanej korzyści (*lucrum cessans*), a w razie sporu może skutkować wątpliwościami co do zakresu odpowiedzialności odszkodowawczej.

- 3) W myśl art. 525 ust. 7 ustawy, dotychczasowe Krajowy Zarząd Gospodarki Wodnej oraz regionalne zarządy gospodarki wodnej będące państwowymi jednostkami budżetowymi stają się jednostkami organizacyjnymi Wód Polskich. Na podstawie

art. 539 ust. 1, z dniem wejścia w życie ustawy pracownicy regionalnych zarządów gospodarki wodnej stają się z mocy prawa pracownikami Wód Polskich na zasadach określonych w art. 231 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy. Na podstawie kolejnych ustępów art. 539, część pracowników regionalnych zarządów gospodarki wodnej ujętych w opracowanym przez Prezesa Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej oraz dyrektorów regionalnych zarządów gospodarki wodnej, stanie się z mocy prawa pracownikami właściwych urzędów żeglugi śródlądowej.

Art. 540 ustawy dotyczący pracowników dotychczasowego Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej przyjmuje odmienne założenie. Zgodnie z jego ustępem 1, Prezes Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej opracuje i przekaze ministrowi właściwemu do spraw gospodarki wodnej oraz ministrowi właściwemu do spraw żeglugi śródlądowej wykaz pracowników Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej oraz jednostek organizacyjnych utworzonych przez Prezesa Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej, przejmowanych przez urząd zapewniający obsługę ministra właściwego do spraw gospodarki wodnej, urząd zapewniający obsługę ministra właściwego do spraw żeglugi śródlądowej oraz Wody Polskie, uwzględniając ich dotychczasowe przygotowanie zawodowe i zakres wykonywanych czynności, w którym przyporządkuje poszczególnych pracowników do urzędu zapewniającego obsługę ministra właściwego do spraw gospodarki wodnej, urzędu zapewniającego obsługę ministra właściwego do spraw żeglugi śródlądowej albo Wód Polskich. W myśl art. 540 ust. 5, pracownicy Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej oraz jednostek organizacyjnych utworzonych przez Prezesa Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej, ujęci w zatwierdzonym wykazie stają się z mocy prawa pracownikami odpowiednio urzędu zapewniającego obsługę ministra właściwego do spraw gospodarki wodnej albo urzędu zapewniającego obsługę ministra właściwego do spraw żeglugi śródlądowej, albo Wód Polskich.

Analiza art. 540 ust. 1 w związku z ust. 5 prowadzi do konkluzji, iż może się pojawić kategoria pracowników Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej oraz jednostek organizacyjnych utworzonych przez Prezesa Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej, którzy nie zostaną objęci wykazem, a co za tym idzie nie staną się pracownikami instytucji wymienionych w art. 540 ust. 1. Sytuacja tej grupy pracowników pozostanie nieuregulowana, ponieważ brak jest (jak ma to miejsce w przypadku pracowników dotychczasowych regionalnych zarządów gospodarki wodnej) przepisu – zasady,

zgodnie z którą wszyscy pracownicy zostają z mocy prawa przejęci przez nowych pracodawców.

- 4) Zgodnie z art. 534 ust. 2, umowy i porozumienia, zawarte przez marszałków województw lub wojewódzkie samorządowe jednostki organizacyjne z naruszeniem prawa, mogą zostać wypowiedziane przez Wody Polskie bez odszkodowania. Przepis ten może być źródłem wątpliwości interpretacyjnych. Nie wynika z niego bowiem, które umowy i porozumienia mogą zostać rozwiązane w tym szczególnym trybie (chodzi jak się wydaje tylko o umowy i porozumienia, o których mowa w art. 534 ust. 1 pkt 3, ale przepis stanowi ogólnie o wszystkich kontraktach zawartych przez marszałków województw lub wojewódzkie samorządowe jednostki organizacyjne).

Ponadto, na podstawie art. 534 ust. 2 trudno przesądzić, czy mowa o odszkodowaniu należnym od marszałka województwa na rzecz drugiej strony umowy, czy też odwrotnie. Należy mieć na względzie, iż w świetle art. 471 Kodeksu cywilnego, każda ze stron umowy jest obowiązana naprawienia szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, chyba że niewykonanie lub nienależyte wykonanie jest następstwem okoliczności, za które odpowiedzialności nie ponosi.

Naruszenia prawa przy zawieraniu umowy (a w konsekwencji niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania), mógł się dopuścić zarówno marszałek województwa lub jednostka wykonująca jego zadania, jak i druga strona, np. użytkownik gruntów pokrytych wodami. Art. 534 ust. 2 nie rozstrzyga, czy wypowiedzając taką umowę Wody Polskie zostają zwolnione z obowiązku wypłaty odszkodowania drugiej stronie (jeżeli druga strona związku z rozwiązaniem umowy poniosła szkodę), czy też to druga strona, która zawierając umowę naruszyła prawo, jest zwolniona z odszkodowania przysługującego Wodom Polskim z tytułu niewykonania lub nienależytego wykonania przez nią umowy.

Danuta Drypa

Główny legislator

Maciej Telec

Główny legislator